

Til § 6.

De her omhandlede Bestemmelser staae i nøie Forbindelse med den Virksomhed, der tillægges Menighedsraadene. Det synes naturligt, at Menigheden fik Ret til at bestaate sig gjennem sine Repræsentanter for saaledes at forskaffe dem de Midler, som deres Virksomhed maatte udkræve, og det kan ikke nægtes, at denne Ret vilde kunne bidrage ikke lidet til at gjøre deres Virksomhed kraftigere og frugtbarere. Men dersom der tillagdes Menighedsraadet en saadan Vigningsret, saa vilde det ogsaa være nødvendigt, at der ved Bestemmelsen af Valgrets- og Valgbarheds-Betingelserne toges et Hensyn til Formuen, hvorved de i reent kirkelig Henseende ønskelige Betingelser vilde træde i Baggrunden. Efter nøieste Overveielse er man kommen til den Overbeviisning, at man dog gjør rettest i at lade Menighedsraadet gjøre Afkald paa Bestatningsretten, at lade det være afhængigt af den communale Myndighed med Hensyn til Tilbedbringelsen af Midler ved Paaligning, og derved vinde et Grundlag, der i reent kirkelig Henseende er mere betryggende. Den Opgave, som er at løse, er altsaa at finde Valgrets- og Valgbarheds-Betingelser, der kunne forebygge, at ei de, som ere fjendtlig stemte mod eller aldeles ligegyldige for Kirken, men som dog ei finde det Umagen værdt at stille sig fra den, skulle faae en ubertiben maaffee afgjørende Indflydelse paa Kirkens Anliggender. Det synes vel i saa Henseende at ligge nærmest at tænke paa den stadige Deeltagelse i Nadverens Sacramente, men da man herved maaffee i enkelte Tilfælde kunde bevirke eller i alt Fald dog faae Skinnet af at bevirke Nydelsen af Nadverens Sacrament i det Dimeb ene derved at forskaffe sig Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadet, saa har man dog troet at maatte foretrække den i denne Paragraph forlangte Erklæring, i Stedet for at fordrø „Ubergtheth“ eller „at Vedkommende ei har gjort sig skyldig i nogen, i den offentlige Mening vanærende Handling“, maa det i kirkelig Henseende ansees rigtigere at opstille Forbringen om et Leonet, der ei er forargelig, hvilken Fordring er ubertiben snevrere, ubertiben videre end de førstnævnte, og som neppe

nogensinde vil være vanstellig at bedømme af den offentlige Mening.

Det synes ønskelig, at den, der vælges til at være Medlem af Menighedsraadet, har en længere Livs-Erfaring og har vundet en ikke forbigaaende og oplussende Anerkjendelse, men ved langt Kjendskab, befestet Agtelse, og man har derfor ikke taget i Betragtning at sætte Grændsen for Valgbarheden til det fyldte 40de Aar.

Til § 7.

Ved at tage i Betragtning, at Ingen i flere Henseender vil være bedre istand til at vælge de Bedste end selve Menighedsraadet, der af egen Erfaring kjender de Pligter, som denne Stilling paalægger, og de Egenstaber, som disse Pligters forsvarlige Opfyldelse udkræver, ved at overveie, hvor nødvendig en trofast Samvirken mellem Præsten og de Bedste er for Menighedsraadets helbringende Virksomhed, vil man uden Tvivl anerkjende Rigtigheden af de her gjorte Bestemmelser, hvorved man tillige har søgt at vinde et konservativt Element for Menighedsraadet.

Til §§ 8—14.

Ved Hensyn til flere af disse Paragrapher henvises til Andrdningen om Landcommunerne af 13de August 1841.

Til § 15.

Man har søgt her i Almindelighed at bestemme Omfanget af Menighedsraadets Virksomhed. Hvorvel selvfølgelig ethvert Medlem af Menighedsraadet beholder sin Ret som Christen ubestaaende at virke for sin Troes Udbredelse og Befæstelse, saa har man dog anseet det rigtigt at bestemme Menighedsraadets Virksomhed som en Udøvelse af de christelige Kjærligheds-Gjerninger, og kun da at lade dets Medlemmer som saadanne deeltage i Præstens Sjelesorg, naar han selv finder, at en saadan Deeltagelse vil støtte ham.

Til §§ 16—17.

Ingen synes nærmere end Menighedsraadene til at overtage Bestyrelsen af de Midler, som af den christelige Godgjærenhed ere stæn-